

Sense Ciscar: Lerma, i punt

No és cap secret que el fet que el conseller Ciscar haja estat designat per a encapçalar la llista del PSOE per la província de València té un significat que va molt més enllà de la simple estratègia electoral. És ben cert que el PSOE necessitava un nom relevant i conegut en aquesta llista, que aquest nom no podien *importar-lo* de Madrid (sí que ho han fet amb el número dos i amb el número quatre de la llista), i que entre la nòmina escassa de socialistes valencians amb algun pes no hi havia un candidat definit per ocupar aquest lloc. No és això, però, el que ha portat el partit —és a dir, el seu secretari general Joan Lerma— a decidir que havia de ser el conseller Ciscar qui ocuparia aquest *lloc d'honor*.

Aquesta decisió ha estat presa, com tampoc és cap secret, per acomiadar *honorablement* el conseller Ciscar. És l'últim acte, per ara, d'una llarga guerra interna —visible unes vegades, soterrada i sorda unes altres— per afermar progressivament, i de manera cada vegada més incontestable, el total domini del president Lerma sobre la «secció valenciana» del seu partit, i de retruc sobre totes les esferes del poder que aquest partit controla. Aquesta guerra interna pel control absolut és la línia central, l'eix al voltant del

qual ha girat la vida i l'evolució política dels socialistes valencians durant prop de deu anys, és a dir, pràcticament des del moment que començà la seua història recent com a organització central de la política valenciana.

En el camí d'aquest accés progressiu al control complet de l'organització, han anat quedant les víctimes successivament decapitades, marginades, exiliades, o bé neutralitzades per cooptació i absorció en el grup dominant, opositors esdevinguts servidors. No ha estat possible la consolidació de corrents interns (sistemàticament perseguits i arraconats), que podien haver donat una més gran riquesa d'opcions polítiques dins d'un partit tan ampli i de base tan variada: un improbable «sector nacionalista» va ser ràpidament i dramàticament desintegrat, una «es-

querria socialista» ha estat reduïda a la impotència i a la marginalitat, un «sector renovador» va ser ràpidament desmuntat i dividit. Organitzacions locals o comarcals *dis-sidents* han estat implacablement reduïdes a l'obediència lermista. I aquells grups o territoris que no han pogut ser absorbits directament en la maquinària (com l'organització d'Alacant, o el *blasquisme* de la Ribera) han estat respectats amb un pacte de no interferència i de subcontractació de poder i d'influències. L'equilibri buscat es fonamenta, doncs, en dues bases rigorosament acceptades: la inexistència —o no reconeixement— de plantejaments ideològics o polítics diferenciats, i la inexistència —o supressió— de persones amb pes i capacitat suficient per a poder fer ombra o servir de contrapès a Joan Lerma.

ments ideològics o polítics diferenciats, i la inexistència —o supressió— de persones amb pes i capacitat suficient per a poder fer ombra o servir de contrapès a Joan Lerma.

Ciscar ha acabat per acceptar aquest fet com a irreversible, ha assumit —potser per cansament— la seua derrota, ha renunciat, potser només de moment, a representar una alternativa possible —l'última que quedava— a la figura de Lerma, i s'ha signat a l'allunyament. ¿A canvi de què? No és encara possible saber-ho. El resultat, en tot cas, és que tota resistència a l'aparell del poder lermista s'ha demostrat inú-

til. Que tota alternativa, tota possibilitat de crítica interna eficaça, tota discrepància, tota autonomia que no estiga basada en el clientelisme i en el poder de les *famílies*, s'ha demostrat que no podrà prosperar mai. L'objectiu del control indisputat ja ha estat plenament assolit.

El fet que això deixi el PSOE valencià sense més caps visibles que l'únic cap que mana, el fet que la llibertat de discrepar o criticar quedarà més anul·lada encara, el fet que la democràcia interna del partit quede greument amenaçada en la realitat i en la pràctica, sembla que no preocupa ningú. Pactar la rendició, negociar petites parcel·les de poder delegat o tolerat, acatar i plaudir, i sobretot callar, són les úniques vies garantides. Un espai tan controlat i tan tancat, que l'aire pot començar a ser irrespirable. □